

Multe ori ne gândim la ceea ce este de făcut, la ceea ce este de zis și la care este sensul. De cele mai multe ori ne gândim prea mult, elaborăm prea mult și rămânem ancorați în vid. De fiecare dată căutăm să găsim un sens și în spatele aceluia sens întrezărim un alt sens mai ascuns, și mai departe tot așa până ajungem la tulburătoare realitate a necunoașterii. Necunoașterea este un dat al ființei umane din prima zi de viață și este unica noastră constantă care ne poartă spre infinit. Infinitul este forma abstractizată de percepție a necunoașterii noastre și este totodată sămânța din care răsar toate, cu bune și cu rele, cu adevăruri și cu falsuri, cu impresii și fără nicio părere. Deseori trăim sub iluzia sensului ascuns al esențelor, sub iluzia sensului „conspirat” al existenței, când în realitate putem găsi esența din orice, din orice lucru aflat la vedere ori în penumbră, din orice lucru accesibil ori inaccesibil, din orice lucru ușor palpabil oricărui om ori aflat într-un mediu ermetic și ferit de contactul cu exteriorul. Cunoașterea este limită și parțial, cunoașterea este una din dimensiunile mărginirii condiției umane. Cunoașterea este o porție de necunoaștere scoasă la lumină. Din crâmpiele de cunoaștere, omul și-a construit harta ipotetică a ceea ce înțelege drept „necunoaștere”.

Necunoașterea se oprește întotdeauna acolo unde avem impresia că începem să zărim licărul de lumină, iar lumina se zărește întotdeauna acolo unde unghiul în care suntem așezați permite acest lucru. Dincolo de impresii și percepții subiective, omul vrând-nevrând se raportează la esențe, esențele se raportează la Adevăr, iar Adevărul la Absolut. Absolutul este forma totală, deplină și definitorie a Esenței. Omul, fiind mic și foarte limitat, prin definiție este îndreptat spre a nu putea percepe, înțelege, conștientiza Absolutul, decât într-o formă strict limitată la nivelul percepțiilor sale, omul arareori reușește prin conștiință, prin credință, prin asumare, exercițiu, prin contemplare și prin diverse forme de raportare spirituală precum ar fi isihasmul creștin să pătrundă esențele și să simtă cu mintea și sufletul conturul Absolutului. Fiind limitat fizic și biologic, omul este incapabil să poată percepe corect ceea ce este nelimitat în spațiu și timp, ceea ce este dincolo de capacitatea sa de a cuprinde. Omul este supus dictaturii Timpului. Timpul este în realitate singura și cea mai dureroasă pecete a „păcatului originar”. Alungarea din grădina Edenului în Geneza Bibliei este de fapt o aruncare a individului în Timp, sub Timp și în termenii robiei Timpurilor. Omul și-a căutat într-o măsură mai mică ori mai mare întotdeauna

esența, dar nu a făcut decât să cadă în erezia nesfârșită de raportare a Absolutului la Timp. Iar această raportare l-a făcut pe om să își piardă Esența, acea Esență venită de dincolo de spațiu și de timp, de dincolo de cuvinte și de senzații, de dincolo de materie și de pământesc. Omul nu se poate regăsi decât dacă se privește din nou pe sine înăuntrul său și realizează că dincolo de suflare, de mișcare, de materie, de simțuri și de trupul său fizic, el, Omul este înainte de toate și de orice, un Infinit în miniatură!
Iar toate acestea, oare de ce?

Text: Gheorghe Andrei-Daniel